

DOI: 10.32347/2412-9933.2020.44.136-142

УДК 330.322.1:351

Гришкевич Оксана Миколаївна

Директор департаменту державних інвестиційних проєктів та підтримки розвитку Мінекономіки України
Здобувач кафедри менеджменту в будівництві, orcid.org/0000-0003-0074-2795

Київський національний університет будівництва і архітектури, Київ

Рижакова Галина Михайлівна

Доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри менеджменту в будівництві,
orcid.org/0000-0002-7875-9768

Київський національний університет будівництва і архітектури, Київ

СУЧАСНА ПАРАДИГМА ПУБЛІЧНИХ ІНВЕСТИЦІЙ ЯК ІНСТРУМЕНТ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ СТАЛОГО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

***Анотація.** Концептуальна парадигма роботи полягає в тому, що модернізація регуляторної політики держави посилює взаємозв'язок і взаємозалежність між структурою економіки та інституціональним базисом, якістю інститутів. У цих умовах управління публічними інвестиціями стає необхідною передумовою і генеральною метою соціально-економічного розвитку. Тобто структурні зрушення, підтримувані інститутами управління публічними інвестиціями, забезпечують економічне зростання, а їх здійснення регламентується критеріями забезпечення економічної безпеки держави. Доведено, що управління публічними інвестиціями є багатогранною категорією, яка відображає соціально-економічне явище і розглядається як мотив і мета функціонування макросистем; рівень автономії (незалежності) стану економіки, при якому забезпечується досягнення сукупного вектора інтересів структурних елементів макросистеми; якісна характеристика економічної системи, яка дає змогу оцінити її життєздатність в умовах трансформаційних змін. Дослідження структури економіки, напрямів її прогресивних змін поки що базуються на галузевих технологіко-економічних аспектах без урахування стратегічних перспектив та безпеки розвитку соціально-економічної макросистеми держави. Недосконалість інституціонального забезпечення структурної перебудови унеможливує стратегічне програмування структурних зрушень як невід'ємну компоненту структурної політики. Загалом в умовах радикальних структурно-інституціональних трансформацій істотно зростає роль системи управління публічними інвестиціями. Застосовувана множина порогових значень індикаторів управління публічними інвестиціями, як імперативу функціонування економіки на мезорівні ієрархії, має доповнюватися методологією їх визначення та обґрунтування дієвих заходів і методів забезпечення дотримання. Дослідження проблем управління публічними інвестиціями пов'язані з розвитком теоретичних основ та визначенням економіко-інституціональних аспектів управління публічними інвестиціями в контексті оновлення важелів регуляторної політики держави, зокрема, в умовах участі в процесах глобальної економічної інтеграції.*

Ключові слова: публічні інвестиції; управління публічними інвестиціями; інституціональне забезпечення; регуляторна політика держави

Постановка проблеми

На думку багатьох провідних фахівців з питань економічного розвитку, найбільш ефективно працює економіка тих країн, де склалося оптимальне співвідношення між ринковим механізмом і державним регулюванням. Серед держав з розвинутою ринковою економікою нема жодної, в якій би уряд не впливав тією чи іншою мірою на функціонування ринку. Цей вплив проявляється в регулюванні діяльності певних галузей і окремих підприємств, розробленні антимонопольного та природоохоронного законодавства, здійсненні

фіскальної і монетарної політики для забезпечення економічного зростання та пом'якшення циклічних коливань.

Особливу роль у процесі переходу від планово-розподільчої до ринкової економіки відводиться державі. Парадигма публічних інвестицій суттєво відрізняється у різних економіках.

Протягом останніх двох десятиліть роль, цілі та форми публічних інвестицій на міжнародному рівні безперервно еволюціонували, що було пов'язано зі зміною глобальних економічних умов, новими завданнями щодо підвищення якості державного управління публічними фінансами і необхідності

секторального стимулювання розвитку економіки шляхом інвестицій в економічну (господарську) і соціальну інфраструктури, досягнення сталого економічного розвитку.

Питанням сталого розвитку та його державного регулювання присвячено чимало робіт, проте дослідженню питань управління й адміністрування публічних інвестицій присвячено роботи частково або охоплено окремі види публічних інвестицій: бюджетні інвестиції, капітальні інвестиції, державні інвестиції, інвестиції на регіональному рівні. Дослідження управління публічними інвестиціями та розроблення відповідної методології оцінки здійснювали переважно міжнародні організації, такі як Міжнародний валютний фонд [1], Світовий банк [2], ОЕСР [3], ООН.

Дослідження міжнародних фінансових організацій засвідчують, що країни, які краще управляють своїми публічними інвестиціями, як правило, досягають більш високої їх ефективності. Іншими словами, деякі потенційні вигоди від публічних інвестицій губляться в процесі планування, виділення ресурсів і реалізації публічних (державних) інвестиційних проєктів.

Мета статті

Метою статті є дослідження формування сучасної парадигми публічних інвестицій, визначення управління публічними інвестиціями як інструменту державного регулювання сталого економічного розвитку, вплив на досягнення цілей сталого розвитку, роль публічних інвестицій в умовах пандемії і у пост-кризовий період.

Виклад основного матеріалу

Публічні інвестиції історично виникли через необхідність надання певних товарів, інфраструктури чи послуг, які вважаються життєво важливими національними інтересами.

Публічні інвестиції, як правило, вимірюються кількісно, щорічно, як відсоток від загального національного доходу за певний період. Це зазвичай

поділяється на фізичні або матеріальні інвестиції в інфраструктуру (наприклад, транспорт, телекомунікації, будівлі); людські або нематеріальні інвестиції в освіту, навички та знання; та поточні інвестиції у споживання товарів і послуг (наприклад, соціальні виплати, пенсії). Державні інвестиції, як правило, складають відносно невеликий відсоток від загальних державних витрат, але публічні інвестиції часто є основною складовою загальних національних капіталовкладень.

База даних МВФ щодо публічних інвестицій демонструє, що в 2017 р. медіанне відношення публічних інвестицій до ВВП становило: 3,2% в країнах з розвинутою економікою; 4,8% в країнах з ринком, що формується; 7,5% в країнах, що розвиваються з низькими доходами. Співвідношення за регіонами коливаються від 3,3% в Європі до 3,9% в Західній півкулі; 5,8% на Близькому Сході і в Центральній Азії; 6,5% в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні; 7,52% в Африці [4].

В Україні капітальні видатки за останні 15 років коливаються від 1,3 до 5,4% від ВВП, що видно з аналізу рисунку.

Публічні (державні) інвестиції були виправдані як на основі економічної теорії, так і політичної ідеології.

В економічній науці публічні інвестиції зазвичай вважаються необхідними для надання певних життєво-важливих товарів та послуг, які (1) приватному сектору неможливо ефективно забезпечити без відповідної оплати споживачем (суспільні блага), або (2) є такими, що лише один постачальник міг би інвестувати в них прибутково (природні монополії). Прикладами першого є внутрішня безпека і правопорядок (поліція, служба надзвичайних ситуацій), безпека кордонів та військова оборона, користування автодорогами, невідкладна медична допомога, середня освіта, а другого – водопостачання і каналізація, централізоване теплопостачання, електропостачання, газопостачання, залізничні колії.

Рисунок – Динаміка капітальних видатків бюджетів у відсотках від ВВП України

Джерело: Складено за даними річних звітів Державної казначейської служби України та даних Держстату

У політиці публічні інвестиції виправдовуються як необхідні для досягнення різноманітних політичних цілей, включаючи національну безпеку, захист прав власності, підтримання законності, національний економічний розвиток та повну зайнятість, чисте довкілля, колективну (суспільну) власність на кошти виробництва та більшої рівності у розподілі доходів та багатства.

Цілі публічного інвестування змінювались залежно від процесів, які відбувались у національних економіках. У XIX ст. економісти стверджували, що публічні інвестиції мають вирішальне значення для будь-якої індустріалізуючої економіки, яка прагне розвивати свої національні виробничі сили настільки, щоб мати можливість конкурувати з іншими розвиненими економіками. Публічні інвестиції використовувались не лише як життєво важливе джерело економічного розвитку, а й як інструмент побудови основи національної незалежності, національної єдності та почуття спільної мети у відповідній країні.

Протягом першої половини XX ст. роль публічних інвестицій була розширена внаслідок нарощування військового потенціалу учасниками двох світових воєн та програм соціального забезпечення, реалізованих у 1930-х рр. для пом'якшення наслідків Великої депресії. Остання форма публічних інвестицій була виправдана уявленнями впливового британського економіста Джона Мейнарда Кейнса, який стверджував, що після великих економічних спадів заробітна плата, процентні ставки і ціни не можуть спонтанно налаштуватися на забезпечення повної зайнятості. Обсяг платоспроможного попиту в економіці, що виникає внаслідок інвестицій та споживання, може бути недостатнім, щоб забезпечити рівень виробництва, і недостатній для створення робочих місць для всіх. Шляхом широкомасштабного розширення своїх традиційних функцій, стверджував Кейнс, уряди, фінансуючи публічні інвестиції, можуть мати мультиплікативний ефект на рівні приватних інвестицій, попиту та довіри серед фірм і споживачів, зацікавлених у результатах цих публічних інвестицій.

Пізніше в 70-х рр. XX ст., сприяючи приватизації основних державних активів, рух проти публічних інвестицій сподівався досягти низки ключових цілей політики. По-перше, інвестиції були б деполітизовані – в тому сенсі, що вони більше не підлягали б демократичному прийняттю рішень або громадському контролю – і створювалися б нові ринки для приватного капіталу. По-друге, інвестиції розподілятимуться ефективніше і вигідніше, сприяючи тим самим економічній свободі корпорацій, більшому вибору споживачів і покращенню національних економічних показників.

По-третє, влада профспілок державного сектору буде зменшена, а межі демократії власників майна й акціонерів будуть одночасно просунуті.

Крім того, в розвинутих країнах у 90-х рр. широко стали застосовувати інноваційне використання приватних коштів для фінансування державних благ та послуг, так зване державно-приватне партнерство (publicprivatepartnership, PPP, ДПП), з метою підвищення ефективності, справедливості та підзвітності у наданні державних послуг і використання навичок приватного сектору в розробці та управлінні великими інфраструктурними проектами. ДПП набуло низки форм, включаючи запровадження приватної власності у державному бізнесі; придбання державних послуг у партнерів з приватного сектору, причому останні беруть на себе відповідальність за інвестування в якісніші послуги; продаж державних послуг на більш широкі ринки з метою використання комерційного потенціалу інвестицій у державні активи.

На практиці очікувані переваги ДПП – підвищення ефективності, більша цінність витрачених грошей та передача ризику від платника податків до приватного сектора – є обмеженими. Незважаючи на те, що приватний сектор взяв на себе відповідальність за основні ризики виконання проекту (наприклад, перевитрати і затримки), тим не менше, ключові ризики в інвестиційних проектах залишаються за державним сектором та платниками податків, і найвагоміший ризик попиту. Крім того, для державного партнера оцінити фактичний перехід ризику виявилось проблематично через безліч ризиків, яким піддається ДПП, а також через саму складність договорів про ДПП. Для цього має бути підвищена спроможність державного партнера використовувати ризик-менеджмент шляхом найму висококваліфікованих фахівців з приватного сектору, або ж персонал має оволодіти відповідними навичками.

Виходячи з історичного аспекту, за своєю суттю публічними інвестиціями є витрати публічного сектору (органів національного і субнаціонального рівнів, державних і комунальних підприємства) на створення інфраструктури, що є державною (або комунальною) власністю, і з продуктивним використанням інфраструктури строком понад один рік. Джерелами фінансування можуть бути бюджетні кошти державного (або місцевого бюджету), запозичені кошти, кошти державного (або комунального) підприємства, плата з користувачів інфраструктури. Саме в таких загальноприйнятих рамках частіше використовується поняття публічних інвестицій як найбільш охоплююче всі його прояви. Публічні інвестиції можуть набувати форму традиційних інфраструктурних проектів або державно-приватного партнерства.

Управління публічними інвестиціями є інструментом досягнення цілей як економічної, інвестиційної політики, так і бюджетної політики, і водночас є інструментом управління публічними фінансами. Вплив публічних інвестицій на економічний розвиток країни, добробут населення безпосередньо залежить від цілей та очікуваних результатів, на які спрямовуються ці інвестиції на національному і суб-національному рівнях. Якість і ефективність державного управління публічними інвестиціями безпосередньо впливає на досягнення цілей сталого розвитку через планування, розподіл і реалізацію відповідних інфраструктурних інвестиційних проєктів.

Рекомендації ОЕСР щодо ефективного публічного інвестування передбачають запровадження 12 принципів, які формують цілісний загальнодержавний підхід у сфері публічного інвестування і спонукають вдосконалити механізми встановлення пріоритетів при інвестуванні на всіх рівняхрядування. *Принципи* побудовані на трьох базових елементах управління публічним інвестуванням на всіх рівняхрядування: (1) координація публічного інвестування на всіх рівняхрядування і політики, стратегічного планування; (2) зміцнення спроможності публічного інвестування і підтримка навчання на досвіді на всіх рівняхрядування; (3) забезпечення відповідних рамкових умов публічного інвестування на всіх рівняхрядування (адаптовані фіскальні механізми, прозоре середньострокове бюджетування, прозорість публічних закупівель, якість та послідовність регуляторних систем) [3].

Що відбувається з публічними інвестиціями у кризових ситуаціях?

У публічних інвестицій є кілька характеристик, які роблять їх привабливими як (1) для скорочення витрат, так і (2) для збільшення витрат на підтримку відновлення економіки. Це значною мірою дискреційний, неоднорідний процес, при цьому велика частина витрат сконцентрована протягом декількох років, і публічні інвестиції роблять істотний внесок в економічну активність, особливо в країнах з низьким рівнем доходу. Рішення про скорочення, продовження або припинення публічних інвестиційних проєктів також можуть бути обумовлені політичною економією. Оскільки вплив носить довгостроковий характер, проєкти не обов'язково отримують вигоду від сильної й активної підтримки, а затримки і перевитрата коштів не завжди помітні. В результаті країни, які відчувають фінансові труднощі, дуже часто скорочують або відкладають публічні інвестиції. Водночас збільшення публічних інвестицій є звичайним елементом програм бюджетного стимулювання. У них є перевага стимулювання довгострокового

економічного зростання на додаток до підтримки попиту і зайнятості в короткостроковій і середньостроковій перспективі.

Управління цими двома (здавалося б протилежними) реакціями стосовно публічних інвестицій складне і вимагає уважного розгляду:

– створення фіскального простору за рахунок скорочення публічних інвестицій має бути продумано, щоб уникнути надмірно негативного впливу на економіку, зайнятість і майбутні витрати. Також можуть бути юридичні та договірні перешкоди для перерозподілу коштів з капіталу в поточні витрати, а також для скасування або відтермінування проєктів;

– звернення до публічних інвестицій для фіскального стимулювання потребує, щоб проєкти були добре сплановані, відібрані і реалізовані для отримання очікуваних вигод.

У міру розвитку глобальної пандемії COVID-19 коригування публічних інвестицій мають бути зосереджені на їх ефективності, справедливості та дієвості. Після кризи відповідні витрати і дефіцит доходів зменшуються, тож багато країн захочуть використовувати податково-бюджетну політику для перезапуску економіки. Це може стати серйозною проблемою, коли країни готують свої бюджети в другій половині 2020 р. або на початку 2021 р. Деякі країни із сильною бюджетною позицією вже вживають заходи для сприяння економічному зростанню і захисту вразливих груп, крім негайного реагування на надзвичайні ситуації. У інших, з більш слабкою позицією, може бути мало можливостей для надання значного стимулу, навіть в середньостроковій перспективі. Заходи з оздоровлення бюджету мають бути своєчасними, адресними і тимчасовими (ТТТ), а публічні інвестиції в багатьох випадках будуть відповідним інструментом для прискорення економічного зростання [5].

Після закінчення Великої ізоляції уряди почнуть зосереджуватися на пакетах заходів з відновлення і стимулювання, як це було зроблено після глобальної фінансової кризи (GFC) 2008 р. [6]. Так, багато країн ОЕСР збільшили витрати на базову інфраструктуру після GFC, велика частина яких була проведена муніципалітетами. У Німеччині було два пакети стимулів: один на 2 мільярди євро для базової інфраструктури; інший – 17,3 мільярда євро – на освіту, лікарні та енергоефективність. Франція слідувала аналогічного підходу до відновлення після GFC. Готові до роботи проєкти, що відповідають зазначеним критеріям ТТТ, включали дорожню інфраструктуру, відновлення об'єктів спадщини та оборонні закупівлі. Були створені спеціальні інституційні механізми для реалізації цих проєктів в рамках Плану економічного відновлення Франції.

У відповідь на поточну кризу багато країн вже оголосили про зміну пріоритетів капітальних витрат. У країнах «великої двадцятки» ця відповідь здебільшого включає просування, а не відтермінування або скасування проєктів для підтримки зайнятості та економічного зростання. Деякі країни з низькими доходами також оголосили про коригування своїх програм капітальних видатків.

Які базові трансформації у сфері публічних інвестицій відбуваються в Україні?

Парадигма публічних інвестицій суттєво відрізняється в різних економіках. Якщо у планово-розподільчих економіках державні видатки централізовано розподілялись відповідно до п'ятирічних планів і далі освоювалися призначеними підприємствами, то у ринкових економіках на перший план виходять принципи прозорості, конкурентності, результативності та ефективності публічних інвестицій на всіх рівнях врядування. Крім того, в умовах України для переходу до сучасної парадигми публічних інвестицій процес трансформації економіки має охопити великий спектр галузей і сфер регулювання: бюджетне і будівельне законодавства, земельні відносини, публічні закупівлі, ліцензування, стандартизація публічних послуг, формування тарифів, корпоративне управління, банківський нагляд, трудові та контрактні відносини.

Слід відмітити, що процес переходу до ринкової економіки ще триває в Україні і безпосередньо впливає на якість управління публічними інвестиціями.

Водночас Україна офіційно підтримала низку міжнародних рішень щодо сталого розвитку, а саме: Повістка дня на XXI ст. (1992 р.) Декларація тисячоліття ЩЦТ (2000 р.), Йоханесбургська декларація та План реалізації рішень Всесвітнього саміту ООН за сталого розвитку (2002 р.), Майбутнє, якого ми прагнемо (2012 р.), Цілі сталого розвитку, затвержені на саміті ООН (2015 р.). Цим самим було закладено основи для стратегічних цілей розвитку країни. Результатом процесу локалізації стала Національна доповідь “Цілі Сталого Розвитку: Україна”, що схвалена та публічно презентована у вересні 2017 р. Положення Національної доповіді визначають перелік завдань, індикаторів національної системи ЦСР (86 завдань та 172 індикатори національного розвитку та цільові значення до 2030 р.).

Відповідно до Указу Президента України від 30.09.2019 № 722/2019 “Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року” уряд має забезпечити врахування ЦСР під час розроблення проєктів концепцій реалізації державної політики, а також прогнозних, програмних та стратегічних документів.

Приєднавшись до Цілей сталого розвитку одним із пріоритетів Україна визначила, зокрема, необхідність розвитку якісної, надійної, сталої і доступної інфраструктури, розширення форм участі держави у різних інфраструктурних проєктах. Для цього вкрай потребує удосконалення система управління публічними інвестиціями в інфраструктуру, виходячи з проведених міжнародними організаціями оцінок цієї сфери [7; 8]. Фактично у 2015: створено законодавчу основу для реформи управління державними інвестиціями, прийнято Верховною Радою України зміни до Бюджетного кодексу (зокрема до статей 32, 34 та 38) [9] та Урядом прийнято Порядок відбору державних інвестиційних проєктів, проведення експертизи державних інвестиційних проєктів, врахування результатів моніторингу реалізації проєктів [10]. Мінекономіки затверджено Методичні рекомендації щодо підготовки та проведення оцінки державного інвестиційного проєкту (наказом від 22.12.2017 № 1865), які дають більш детальні інструкції з підготовки проєктів [11].

Починаючи з 2016 р. при формуванні проєкту Державного бюджету України уряд застосовує єдину систему проведення оцінювання, експертизи та прозорого відбору державних інвестиційних проєктів на основі обґрунтованості, ефективності та публічності, а також запроваджено моніторинг проєктів. Ці процедури охоплюють лише частину публічних інвестицій.

Висновки

Управління публічними інвестиціями є одним з важливих інструментів державного регулювання, що забезпечує досягнення сталого економічного розвитку шляхом: координації планування, передбачуваності обсягу інвестицій, прозорості відбору, обґрунтованості очікуваних результатів, публічності інформації щодо моніторингу реалізації проєктів з модернізації та створення необхідної суспільно-важливої інфраструктури відповідно до Цілей сталого розвитку.

За своєю суттю публічними інвестиціями є витрати публічного сектору (органів національного та субнаціонального рівнів, державних та комунальних підприємств) на створення інфраструктури, що є державною або комунальною власністю, і з продуктивним використанням інфраструктури терміном понад один рік. Джерелами фінансування можуть бути бюджетні кошти (державного або місцевого бюджету), запозичені кошти, кошти державного або комунального підприємства, плата з користувачів інфраструктури. Саме в таких загальноприйнятих рамках частіше використовується поняття публічних інвестицій як найбільш охоплююче всі його прояви.

Публічні інвестиції можуть набути форму необхідні чіткі процеси визначення пріоритетів і традиційних інфраструктурних проєктів або відбору проєктів, супроводжувані чіткими державно-приватного партнерства. політичними цілями, спеціальними механізмами

Як у кризових умовах, так і на етапі відновлення координації і високою прозорістю.

Список літератури

1. Public Investment Management Assessment – Review and Update, Policy Paper. IMF, 2018, <https://www.imf.org/en/Publications/Policy-Papers/Issues/2018/05/10/pp042518public-investment-management-assessment-review-and-update>
2. Jay-Hyung Kim, Jonas Arp Fallov, Simon Groom. PublicInvestmentManagementReferenceGuide. February, 2020. URL: <https://doi.org/10.1596/978-1-4648-1529-4> (дата звернення: 12.12.2020)
3. Recommendation on Effective Public Investment Across Levels of Government. *Council of OECD 2014*. Офіційний сайт OECD. URL: <http://www.oecd.org/effective-public-investment-toolkit/recommendation-effective-public-investment-across-levels-of-government.htm>.
4. Investment and Capital Stock Dataset, 1960-2015. IMF FAD. URL: <https://www.imf.org/external/np/fad/publicinvestment/data/data122216.xlsx>
5. Eivind Tandberg, Richard Allen. Managing Public Investment Spending During the Crisis. IMF. Special Series on COVID-19. – May 11, 2020. URL: <https://www.imf.org/~media/Files/Publications/covid19-special-notes/en-special-series-on-covid-19-managing-public-investment-spending-during-the-crisis.ashx>
6. Improving Public Investment Efficiency in the G-20 / International Monetary Fund, September 2015. URL: <https://www.imf.org/external/np/pp/eng/2015/090115.pdf>.
7. Україна: оцінка управління державними інвестиціями. 2012 / Міжнародний банк реконструкції та розвитку; Світовий банк. URL : <https://issuu.com/world.bank.europe.central.asia/docs/ukraine-pim-ukr> (дата звернення: 06.12.2020)
8. Державно-приватне партнерство в контексті управління державними інвестиціями в Україні. Оцінка. 2015. Світовий банк. URL : <http://documents1.worldbank.org/curated/en/495131467995051959/pdf/106249-UKRANIAN-WP-P153935-PUBLIC-Public-Investment-UKR-Web-cover.pdf> (дата звернення: 16.12.2020)
9. Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо державних інвестиційних проєктів: Закон України від 07 квіт. 2015 р. № 288-VIII. *Відом. Верхов. Ради України*, 2015. № 24. С. 172.
10. Деякі питання управління державними інвестиціями : Постанова Кабінету Міністрів України від 22 лип. 2015 р. № 571. *Офіц. вісн. України*, 2015. № 64. С. 2116.
11. Методичні рекомендації щодо підготовки та проведення оцінки державного інвестиційного проєкту затверджені наказом Мінекономіки від 22.12.2017 №1865. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v1865731-17#Text>.

Стаття надійшла до редколегії 27.10.2020

Gryshkevych Oksana

Director of the Department of State Investment Projects and Development Support of the Ministry of Economy of Ukraine, graduate student, orcid.org/0000-0003-0074-2795

Kyiv National University of Construction and Architecture, Kyiv

Ryzhakova Galyna

DSc (Economics), professor, head of the department of management in construction, orcid.org/0000-0002-7875-9768
Kyiv National University of Construction and Architecture, Kyiv

THE MODERN PARADIGM OF PUBLIC INVESTMENT AS AN INSTRUMENT OF STATE REGULATION OF SUSTAINABLE ECONOMIC DEVELOPMENT

Abstract. *The conceptual paradigm of the work is that the modernization of the regulatory policy of the state strengthens the relationship and interdependence between the structure of the economy and the institutional basis, the quality of institutions. In these conditions, public investment management becomes a necessary condition and general goal of socio-economic development. That is, structural changes supported by public investment management institutions ensure economic growth, and their implementation is regulated by the criteria for ensuring the economic security of the state. It is proved that the management of public investments is a multifaceted category that reflects socio-economic phenomena and is considered as the motive and goal of the macrosystem functioning; the level of autonomy (independence) of the state of the economy, at which the achievement of the aggregate vector of interests of the structural elements of the macrosystem is ensured; a qualitative characteristic of the economic system, which makes it possible to assess its viability in the face of transformational changes. The study of the structure of the economy, the direction of its progressive changes are still based on sectoral technological and economic aspects without taking into account the strategic prospects and security of the development of the socio-economic macrosystem of the state. The imperfection of the institutional support of structural adjustment makes it impossible to strategically program structural changes as an integral component of structural policy. In general, in the context of radical structural and institutional transformations, the*

role of the public investment management system is significantly increasing. The applied set of threshold values of public investment management indicators as imperatives for the functioning of the economy at the meso level of the hierarchy should be complemented by a methodology for their determination and substantiation of effective measures and methods for their provision. The study of the problems of public investment management is associated with the development of theoretical foundations and the definition of economic and institutional aspects of public investment management in the context of updating the levers of state regulatory policy, in particular, in the context of participation in the processes of global economic integration.

Keywords: public investment; public investment management; institutional support; state regulatory policy

References

17. Public Investment Management Assessment – Review and Update, Policy Paper. IMF, 2018, <https://www.imf.org/en/Publications/Policy-Papers/Issues/2018/05/10/pp042518public-investment-management-assessment-review-and-update>.
18. Kim, Jay-Hyung, Fallov, Jonas Arp, Groom, Simon, (2020). Public Investment Management Reference Guide. February, 2020. URL: <https://doi.org/10.1596/978-1-4648-1529-4>.
19. Recommendation on Effective Public Investment Across Levels of Government. *Council of OECD 2014*. URL: <http://www.oecd.org/effective-public-investment-toolkit/recommendation-effective-public-investment-across-levels-of-government.htm>.
20. Investment and Capital Stock Dataset, 1960-2015. IMF FAD. URL: <https://www.imf.org/external/np/fad/publicinvestment/data/data122216.xlsx>.
21. Tandberg, Eivind, Allen, Richard. (2020). Managing Public Investment Spending During the Crisis. IMF. Special Series on COVID-19. URL: <https://www.imf.org/~media/Files/Publications/covid19-special-notes/en-special-series-on-covid-19-managing-public-investment-spending-during-the-crisis.ashx>.
22. Improving Public Investment Efficiency in the G-20. (2015). International Monetary Fund. URL: <https://www.imf.org/external/np/pp/eng/2015/090115.pdf>.
23. Ukraine: assessment of public investment management. (2012). International Bank for Reconstruction and Development. The World Bank. URL : <https://issuu.com/world.bank.europe.central.asia/docs/ukraine-pim-ukr> (date of application: 06.12.2020)
24. Public-private partnership in the context of public investment management in Ukraine. Rating. (2015). World Bank. URL : <http://documents1.worldbank.org/curated/en/495131467995051959/pdf/106249-UKRANIAN-WP-P153935-PUBLIC-Public-Investment-UKR-Web-cover.pdf> (date of application: 16.12.2020).
25. On Amendments to the Budget Code of Ukraine on State Investment Projects: Law of Ukraine of April 7. 2015 № 288-VIII. (2015). *Vidom. Verkhov. Council of Ukraine*, 24, 172.
26. Some issues of public investment management: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of July 22. 2015 № 571. (2015). *Official Bulletin of Ukraine*, 64, 2116.
27. Methodical recommendations for the preparation and evaluation of the state investment project approved by the order of the Ministry of Economy dated 22.12.2017 651865 // [Electronic resource]. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v1865731-17#Text>

Посилання на публікацію

- APA Gryshkevych, Oksana & Ryzhakova, Galyna, (2020). The modern paradigm of public investment as an instrument of state regulation of sustainable economic development. *Management of Development of Complex Systems*, 44, 136–142. [dx.doi.org\10.32347/2412-9933.2020.44.136-142](https://doi.org/10.32347/2412-9933.2020.44.136-142).
- ДСТУ Гришкевич О. М., Рижаківа Г. М. Сучасна парадигма публічних інвестицій як інструмент державного регулювання сталого економічного розвитку. *Управління розвитком складних систем*. Київ. 2020. № 44. С. 136 – 142; [dx.doi.org\10.32347/2412-9933.2020.44.136-142](https://doi.org/10.32347/2412-9933.2020.44.136-142).